

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka, ve věci

žalobkyně: X
sídlem X
zastoupena Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem,
AK KODAP Legal s. r. o.
sídlem 1. máje 97/25, Liberec III

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 2. 2021, č. j. X, se pro nezákonnost a vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám Mgr. Davida Hejzlara, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se v zákonné lhůtě podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) - platební výměr na daň z přidané hodnoty ze dne 10. 9. 2019, č. j. X, kterým byla žalobkyni za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2019 vyměřena daňová povinnost ve výši 0,- Kč.
2. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2019 uplatnila pouze nárok na odpočet daně z přijatých plnění ve výši 41 851 Kč ze základu daně 199 290 Kč, zahájil správce daně výzvou ze dne 17. 5. 2019 postup k odstranění pochybností podle § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Ve výzvě k odstranění pochybností správce daně žalobkyni sdělil, že není zřejmé, zda a jak byla přijatá plnění, z nichž uplatňuje nárok na odpočet daně, použita pro uskutečňování její ekonomické činnosti, a vyzval žalobkyni k prokázání, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Správce daně uvedl, že žádá o sdělení a doložení, pro jaké účely byla přijatá plnění použita, nebo kdy a jakým způsobem budou uskutečněna plnění související s těmito přijatými plněními, dále žádal o sdělení a prokázání, jakou ekonomickou činnost žalobkyně vykonává a kde ji uskutečňuje, jaký obchodní majetek k uskutečňování ekonomické činnosti používá, zda má zaměstnance, kdo jsou její obchodní partneři a jaké jsou podnikatelské záměry žalobkyně.
3. V reakci na výzvu žalobkyně k uplatněnému nároku na odpočet daně doložila: daňové doklady vystavené společností X (dále jen „společnost X“) za vypracování znaleckého posudku v celkové výši základu daně 175 450 Kč, DPH 30 450 Kč a daňové doklady vystavené advokátní kanceláří X (dále jen „advokátní kancelář X“) za právní služby v celkové výši základu daně 77 092 Kč, DPH 11 401 Kč. V odpovědi na výzvu mimo jiné uvedla: „uplatňovaný odpočet DPH souvisí s právním zastoupením daňového subjektu v probíhajícím daňovém řízení ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014 a 2015 a v probíhajícím soudním řízení ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, jakož i se souvisejícími znaleckými službami“
4. Správce daně si dále vyžádal z žalobkyní zmiňovaného daňového řízení na dani z příjmů právnických osob následující důkazní prostředky: znalecký posudek ze dne 15. 3. 2019, smlouvu o obstarání nákupu a prodeje investičních nástrojů ze dne 7. 4. 2017, smlouvu o půjčkách 5 ks + dodatek ke smlouvě, vyjádření žalobkyně ze dne 22. 1. 2019, doplnění vyjádření žalobkyně ze dne 19. 3. 2019 a protokol o zahájení daňové kontroly na daň z příjmů právnických osob ze dne 27. 6. 2018.
5. Správce daně následně dospěl k závěru, že přijatá zdanitelná plnění byla použita v souvislosti s činností, jež je dle § 51 odst. 1 písm. b) a § 54 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty osvobozena od daně bez nároku na odpočet daně. Vzhledem k tomu, že přijatá zdanitelná plnění souvisí výhradně s uskutečňováním plnění osvobozeným od daně bez nároku na odpočet daně, nelze u těchto přijatých zdanitelných plnění uplatnit nárok na odpočet daně vůbec. U přijatých zdanitelných plnění, která plátce v rámci svých ekonomických činností

použije pouze pro plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně, nemá nárok na odpočet daně dle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

6. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrdil. Konstatoval, že z dokladů doložených žalobkyní ohledně právních služeb od advokátní kanceláře X nelze přesně určit, o jaké konkrétní úkony právní služby se jednalo a k jaké ekonomické činnosti žalobkyně. Žalobkyně ve vyjádření k výzvě uvedla souvislost těchto přijatých plnění s probíhající daňovou kontrolou na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014 a 2015, která byla správcem daně dle protokolu o zahájení daňové kontroly, vyžádaného ze spisu vedeného k dani z příjmů právnických osob, zahájena dne 27. 6. 2018 v omezeném rozsahu, a to na stanovení ceny ve smyslu § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, u úroků z půjček poskytnutých žalobkyní spojeným osobám a dále na ověření skutečností vyplývajících ze smlouvy o obstarání nákupu a prodeje investičních nástrojů uzavřené dne 7. 4. 2017 mezi žalobkyní a panem X. Žalobkyně uvedla, že advokátní kancelář X bylo vypracováno rozsáhlé písemné vyjádření v souvislosti s daňovým řízením na daň z příjmů právnických osob za roky 2014 a 2015 týkající se posouzení, zda se v případě žalobkyní uskutečněného plnění jednalo o poskytnutí plnění dle smluv o půjčkách v období 2011 až 2014 nebo zda se jednalo o poskytnutí plnění dle smlouvy o obstarání nákupu a prodeje investičních nástrojů ze dne 7. 4. 2017. Dále žalobkyně uvedla, že v souvislosti s uvedenými řízeními vznikají žalobkyni zejména náklady na právní zastoupení a související služby právního a daňového poradenství. Pokud žalobkyně v reakci na výzvu tvrdila, že právní služby byly poskytnuty v souvislosti s tímto daňovým řízením na daň z příjmů právnických osob, byl dle žalovaného správce daně oprávněn učinit závěr, že přijatá zdanitelná plnění byla poskytnuta v souvislosti s finančními činnostmi, které jsou dle zákona o dani z přidané hodnoty plněními osvobozenými od daně z přidané hodnoty bez nároku na odpočet této daně. Jak v případě poskytování peněžních půjček (zápůjček), tak v případě obstarání obchodu s investičními nástroji na účet zadavatele, se totiž dle zákona o dani z přidané hodnoty jedná o finanční činnosti, které jsou podle § 51 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 54 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty vždy plněními osvobozenými od daně bez nároku na odpočet daně.
7. Stejně tak znalecký posudek vypracovaný společností Equity byl jednoznačně i dle jeho obsahu vypracován za účelem posouzení, zda předmětem plnění bylo poskytnutí půjčky panu X a paní X na základě smluv o půjčkách anebo na základě smlouvy o obstarání nákupu a prodeje investičních nástrojů ze dne 7. 4. 2017, která byla uzavřena mezi žalobkyní a panem X. Pan X se na základě této smlouvy zavázal obstarávat pro žalobkyni a na účet žalobkyně nákupy a prodeje investičních nástrojů. Z toho dle žalovaného plyne, že přijaté zdanitelné plnění (vypracování znaleckého posudku společností X) bylo poskytnuto v souvislosti s činností osvobozenou od daně bez nároku na odpočet daně, neboť ať již v případě poskytování peněžních půjček (zápůjček) nebo v případě obstarání obchodů s investičními nástroji na účet zadavatele, se vždy dle zákona o dani z přidané hodnoty jedná o finanční činnosti, které jsou vymezeny v § 51 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty v návaznosti na § 54 odst. 1 téhož zákona, tj. jedná se o plnění, která jsou osvobozena od daně bez nároku na odpočet daně.

8. Žalovaný dále uvedl, že pro přiznání nároku na odpočet daně musí existovat přímá a bezprostřední souvislost mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet. Nárok na odpočet lze však přiznat i bez přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstupu a plněním na výstupu, pokud jsou náklady na takové služby součástí režijních výdajů u osoby povinné k dani a jsou jako takové součástí ceny výrobků nebo služeb, které dodává. Takové náklady totiž mají přímou a bezprostřední souvislost s celkovou hospodářskou situací osoby povinné k dani. Žalovaný upozornil, že sama žalobkyně v odvolání uvedla, že právní služby „nijak nesouvisí s běžnou činností žalobkyně“. Z důkazních prostředků založených v odvolacím spise pak vyplývá, že žalobkyně v předmětném zdaňovacím období i dlouhou dobu před tím žádnou ekonomickou činnost nevykonávala. Z přehledů daňových přiznání k dani z přidané hodnoty navíc zřetelně vyplývá, že žalobkyně již několik let utlumuje svoji činnost a zdanitelná plnění neuskutečňuje a nic nenasvědčuje tomu, že by přezkoumávané vstupy byly v jakémkoli časovém období využity pro některou z vykonávaných ekonomických činností dle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. I v případě žalobkyní tvrzené budoucí podnikatelské činnosti má osoba povinná k dani, která uplatňuje nárok na odpočet daně z výdajů vynaložených za účelem zahájení výkonu zamýšlené ekonomické činnosti, povinnost prokázat, že podmínky pro odpočet jsou splněny, a doložit objektivní důkazy prokazující úmysl žalobkyně zahájit a vykonávat ekonomickou činnost, v jejímž rámci bude uskutečňovat zdanitelná plnění. To se v posuzovaném případě nestalo. Žalovaný proto uzavřel, že i pokud by byla plnění přijata v souvislosti s ochranou práv a zájmů žalobkyně nesouvisejících s žádnou běžnou činností žalobkyně, nárok na odpočet daně by nemohl být uplatněn z důvodu chybějící návaznosti na některé z žalobkyní uskutečněných plnění, u nichž je nárok na odpočet daně připuštěn.

II. Žaloba

9. Žalobkyně v žalobě se závěry žalovaného nesouhlasila. Zdůraznila, že každému daňovému subjektu v souvislosti s daňovými řízeními, ve kterých je právně zastoupen, vznikají náklady na právní zastoupení a související služby právního a daňového poradenství. Stejně tak je přirozené, že daňový subjekt je někdy nucen na ochranu svých práv a oprávněných zájmů v probíhajícím řízení vynakládat náklady ve spojitosti s vedením dokazování, jako např. náklady na vypracování znaleckého posudku. Je proto překvapivé, pokud finanční orgány následně odepřou daňovému subjektu nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z těchto plnění s poukazem na to, jaká konkrétní jeho činnost byla v rámci daného řízení předmětem přezkumné činnosti správce daně. Ve vztahu k právním službám a službám daňového poradenství, které byly předmětem fakturace ze strany advokátní kanceláře X nelze v žádném případě dovozovat, že by se tyto služby týkaly „finančních činností daňového subjektu“. Není sporu o tom, že se jednalo o služby spočívající v zastupování daňového subjektu v řízení před správcem daně a před správními soudy. Tyto služby se tedy bezprostředně nevztahují k žádné specifické oblasti činnosti žalobkyně, ale týkají se ochrany práv a oprávněných zájmů žalobkyně. Nelze proto považovat za určující, jaká konkrétní oblast činnosti žalobkyně byla předmětem probíhajícího řízení ve věci daně z příjmů právnických osob za rok 2013 až 2015.
10. Právní služby týkající se příslušných správních a soudních řízení jsou z hlediska žalobkyně účelné nejen ve vztahu k její současné, ale i případné budoucí podnikatelské aktivitě. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nespécifikovala a nedoložila důkazy

prokazující úmysl zahájit a vykonávat ekonomickou činnost, v rámci které bude uskutečňovat zdanitelná plnění, žalobkyně namítala, že správce daně v tomto ohledu nevyslovil v platebním výměru žádnou pochybnost, požadavek vyplývající z citovaného závěru žalovaného je tak překvapivý. Dle žalobkyně daňová uznatelnost nákladů na právní služby týkající se zastupování daňového subjektu v daňovém a soudním řízení, resp. uznatelnost související daně na vstupu, nemůže být ani podmiňována tím, že daňový subjekt doloží konkrétní podklady týkající se jeho budoucí činnosti. Příslušná plnění na vstupu nemají bezprostřední souvislost s konkrétní činností žalobkyně, naopak mají bezprostřední souvislost s činností (postupem) správce daně v jím iniciovaném a vedeném daňovém řízení. Právní služby se v posuzovaném případě vztahovaly k zastupování klienta ve vztahu k finančním orgánům a správním soudům, což nelze klasifikovat jako finanční činnost, ale jako plnění stanovených veřejnoprávních procesních povinností a realizaci s tím souvisejících práv účastníka řízení. Stanovisko finančních orgánů může být dle žalobkyně interpretováno jako narušení práva daňového subjektu na spravedlivý proces, jehož nedílnou součástí je i právo na právní zastoupení. Je nepřijatelné, aby byl daňový subjekt jakkoliv postihován v případě, že toto své právo uplatní. Postupem finančních orgánů je navíc vytvářena nedůvodná nerovnost mezi různými daňovými subjekty. Nejeví se jako správné, aby typově zcela stejné služby spočívající v právním zastoupení u některého daňového subjektu vedly ke vzniku odpočtu daně z přidané hodnoty a u jiného nikoliv, v závislosti na tom, jaká konkrétní činnost je v rámci daného řízení přezkoumávána. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a žalobkyni byly přiznány náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K námitce překvapivosti napadeného rozhodnutí dodal, že součástí zásady dvojinstančnosti řízení je poskytnutí dostatečného prostoru daňovému subjektu v těch případech, kdy má být rozhodnutí odvolacího orgánu založené buďto na jiných skutkových okolnostech, nebo na zcela odlišném právním posouzení zjištěného skutkového stavu. O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo. Vzhledem k tomu, že závěry žalovaného nebyly založeny na jiných skutkových okolnostech a nedošlo k odlišnému právnímu posouzení věci, žalovaný nepochybil, když nepostupoval podle § 115 odst. 2 daňového řádu a neumožnil žalobkyni reagovat na neexistující odlišné právní posouzení. Z téhož důvodu nelze přisvědčit ani závěru žalobkyně, že by v tomto ohledu bylo napadené rozhodnutí překvapivé. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, jíž je správní soudnictví ovládáno, vázán, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

13. Krajský soud považuje v projednávané věci jako zásadní posoudit, zda lze na přijatá plnění od advokátní kanceláře KODAP a společnosti Equity nahlížet ve smyslu zákona jako na přijatá zdanitelné plnění, která byla použita k uskutečnění finanční činnosti žalobkyně.
14. Taxativní výčet činností, kterými zákon o dani z přidané hodnoty rozumí finanční činnosti je zakotven v ustanovení § 54 odst. 1, a to následujícím způsobem: „*Finančními činnostmi se pro účely tohoto zákona rozumí a) převod cenných papírů, včetně zaknihovaných cenných papírů, podílů v obchodních korporacích, b) přijímání vkladů od veřejnosti, c) poskytování úvěrů a peněžních půjček, d) platební služby a vydávání elektronických peněz, e) vydávání a správa platebních prostředků, jestliže se nejedná o poskytování platebních služeb nebo vydávání elektronických peněz podle písmene d), f) poskytování a převzetí peněžních záruk a převzetí peněžních závazků, g) otevření, potvrzení a avizování akreditivu, h) obstarávání inkasa, i) směnárenská činnost, j) operace týkající se peněz, k) dodání zlata České národní bance a přijímání vkladů Českou národní bankou od bank, včetně zahraničních bank, nebo od státu, l) organizování regulovaného trhu s investičními nástroji, m) přijímání nebo předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů na účet zákazníka, n) provádění pokynů týkajících se investičních nástrojů na cizí účet, o) obchodování s investičními nástroji na vlastní účet, p) obhospodařování majetku zákazníka na základě smlouvy se zákazníkem, pokud je součástí majetku investiční nástroj, s výjimkou správy nebo úschovy v oblasti investičních nástrojů, q) upisování nebo umísťování emisí investičních nástrojů, r) vedení evidence investičních nástrojů, s) vypořádání obchodů s investičními nástroji, t) obchodování s devizovými hodnotami na vlastní účet nebo na účet zákazníka, u) úplatné postoupení pohledávky postoupené jiným subjektem; osvobozeno od daně není poskytování služeb, jejichž předmětem je vymáhání dluhů a faktoring, v) obhospodařování nebo administrace investičního fondu, důchodového fondu, účastnického fondu, transformovaného fondu nebo obdobných zahraničních fondů, w) vybírání rozhlasových nebo televizních poplatků, x) výplata dávek důchodového pojištění nebo vybírání opakujících se plateb obyvatelstva, y) sjednání nebo zprostředkování činností uvedených v písmenech a), b), c), d), e), f), g), h), i), j), l), m), n), o), p), q), r), s), t) a u).*“
15. Z uvedeného výčtu je patrné, že se jedná o přesně vymezené činnosti, které lze označit za finanční služby. V projednávané věci lze činnosti, v souvislosti s nimiž byly pořízeny služby od advokátní kanceláře KODAP a znalecký posudek od společnosti Equity, vymezit obecně jako poskytnutí podkladů pro daňové a soudní řízení. Žádnou z těchto činností však nelze podřadit do kategorie výše uvedených finančních činností taxativně vyjmenovaných zákonem. Krajský soud souhlasí s žalobkyní, že nelze odepřít daňovému subjektu nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění poskytnutých advokátní kanceláří či znaleckého ústavu pro účely zastupování daňového subjektu v daňovém řízení, resp. následném řízení před správními soudy, pouze s poukazem na to, že činnost daňového subjektu, která byla v rámci daného řízení předmětem přezkumné činnosti, by bylo možné označit za finanční činnost ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Dle názoru zdejšího soudu tak nebyl splněn již prvotní předpoklad k aplikaci ustanovení § 51 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, tj. že přijaté zdanitelné plnění musí být použito k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně, tj. k finanční činnosti.
16. Kromě argumentace, že se v případě plnění od advokátní kanceláře X a společnosti X jedná o finanční činnosti, které jsou vymezeny v § 51 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty v návaznosti na § 54 odst. 1 téhož zákona, tj. jedná se o plnění, která jsou

osvobozena od daně bez nároku na odpočet daně, argumentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí také tím, že i pokud by byla plnění přijata v souvislosti s ochranou práv a zájmů žalobkyně, nárok na odpočet daně by nemohl být uplatněn z důvodu chybějící návaznosti na některé z žalobkyní uskutečněných plnění, u nichž je nárok na odpočet daně připuštěn. Žalovaný v této souvislosti zdůrazňoval, že žalobkyně v předmětném zdaňovacím období i dlouhou dobu před tím žádnou ekonomickou činnost nevykonávala a nepředložila ani žádné důkazy prokazující úmysl zahájit a v budoucnu vykonávat ekonomickou činnost, v jejímž rámci bude zdanitelná plnění uskutečňovat.

17. Zde je však rovněž třeba souhlasit s žalobkyní, že na těchto důvodech prvostupňové rozhodnutí správce daně nestojí a závěry žalovaného jsou v tomto ohledu překvapivé. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu sice plyne (například usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66), že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (tzv. zásada jednotnosti správního řízení). Případné nedostatky prvostupňového rozhodnutí proto mohou být napraveny v řízení odvolacím. Toto oprávnění odvolacího orgánu však není bezbřehé, neboť postupem správního orgánu by zpravidla neměla být dotčena zásada dvoustupňovosti (dvojinstančnosti) správního řízení, v důsledku čehož by byl účastník řízení „zkrácen o jednu instanci“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, či ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014 - 41). Projevem zásady dvojinstančnosti řízení a zásady zákazu překvapivých rozhodnutí je, že odvolací správní orgán nemůže doplnit dokazování či změnit právní posouzení věci, aniž by daňovému subjektu umožnil se k těmto okolnostem vyjádřit (§ 115 odst. 2 daňového řádu). V posuzované věci žalovaný oproti správci daně dospěl k závěru, že nárok na odpočet daně by nemohl být uplatněn také z důvodu, že žalobkyně v předmětném zdaňovacím období i dlouhou dobu před tím žádnou ekonomickou činnost nevykonávala a nepředložila ani žádné důkazy prokazující úmysl zahájit a v budoucnu vykonávat ekonomickou činnost, v jejímž rámci bude zdanitelná plnění uskutečňovat. Odůvodnění platebního výměru je založeno pouze na tom, že přijatá zdanitelná plnění souvisí výhradně s uskutečňováním plnění osvobozeným od daně bez nároku na odpočet daně. Za těchto okolností byl postup žalovaného, který bez dalšího (aniž by o této skutečnosti žalobkyni vyrozuměl) rozšířil důvody, pro které neuznal nárok žalobkyně na odpočet daně z přidané hodnoty, způsobilý zkrátit žalobkyni na jejích právech jako účastníka řízení. Takový postup v důsledku zbytečně přesouvá její první možnost obrany proti uvedenému závěru žalovaného až do řízení před správními soudy, což popírá nejen zásadu subsidiarity soudního přezkumu (srov. § 5 s. ř. s.), ale i zásadu dvojinstančnosti (aspoň u jedné instance musí daňový subjekt mít možnost se k závěrům správních orgánů vyjádřit), srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017 - 52, publ. pod č. 4053/2020, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 10 Afs 173/2017 - 58.

V. Závěr a náklady řízení

18. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé

[§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] zrušit. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

19. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
21. Ty byly v jejím případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jejího právního zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 8 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobkyni k rukám jejího právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 14. června 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu